De onzichtbare maat

Een tenenkrommend boek uit de hoek van Baudet en Cliteur, ben ik bang. Dit boek kreeg ik van mijn oud-collega's bij mijn afscheid. Ik moest het maar eens doorploegen. Ik kende de schrijver niet maar hij schijnt een columnist te zijn. In elk geval een iets exhibitionistische man. Hij laat graag zien wat hij allemaal weet over de oudheid. En met dat gegraaf in de geschiedenis construeert hij eerst een 'goede oude tijd' die nooit heeft bestaan, waarnaar hij terug wil. De Romantiek, de Verlichting, moderne kunst, individualisme, nationalisme en links worden in hetzelfde hoekje geplaatst. Waarschijnlijk past rechts beter in deze opsomming. Gemeenschapszin hoort eerder bij links dan bij rechts. Maar wat dan nog? Wat hebben we aan zijn indeling? Sinds Ötzi en zijn vrienden zijn we geleidelijk slimmer geworden en het spectrum van wat we tegenwoordig kunnen denken moeten we in heel veel deeltjes demonteren om het in een antiek mandje te kunnen passen. Maar dan is de samenhang al weg.

Het zal wel kloppen wat de hoogleraar schrijft over de filosofen uit de oudheid. Hij heeft er een studie van gemaakt. Natuurlijk hebben die oude mannen wijze dingen gezegd die hun waarde hebben. De Romantiek die Kinneging zo verfoeit, zijn we allang voorbij. We leven eeuwen verder zonder slavernij en met stemrecht voor iedereen en met vrij verkeer over de aardbol. Als je in driedelig pak een pijp gaat roken, wordt de wereld niet ineens beter. Blijf lekker 'woke'.

Later las ik dat Kinneging promotor is van een bekeerde IS-terroriste die graag prominent VVD'ster moest zijn.

Schrijver
Kinneging, Andreas
Jaar uitgebracht
2020
Jaar gelezen
2023
Genre
Non-fictie